

Пам'ятаємо

Космачівського фронтовика шанують люди

Серед тих, хто зі зброєю в руках боровся з гітлерівськими загарбниками, був і житель села Космачів Никанор Салівончик. На фронт він потрапив восени 1944 року. Двічі був поранений. За мужність та героїзм нагороджений багатьма відзнаками.

По закінченні війни Никанор Давидович не одне десятиліття трудився в місцевому колгоспі. Разом із дружиною Агафією виростили четверо дітей.

Сьогодні Никанорові Салівончику 87 років. Дідусь веде активний спосіб життя, що додає йому енергії та сил. У селі цю людину шанують за працьовитість, ввічливість та житейську мудрість.

У день Перемоги космачівський фронтовик одержав чимало привітань зі святом від сільської ради, РПО «Батьківщина», односельчан. Подякувати ветеранові за внесок у перемогу над фашистською Німеччиною приїхали і працівники будівельної фірми «Візор», де керівником Анатолій Шурма. Вони побажали Никанору Давидовичу міцного здоров'я та вручили подарунок.

Зазначимо, що будівельна фірма «Візор» шанує тих, хто боровся з гітлерівською чумою і подарував мирне небо для наступних поколінь. Щороку візорівці проводять ряд добрих акцій, направлених на

Трагедія Дюксина

Трагічним для Дюксина стало 4 листопада 1943 року. Цього дня село було спалене німцями. Загинуло близько двох сотень людей. Разом з учнями місцевої школи вдалося встановити імена 108 односельчан, котрі тоді потрапили під ворожі кулі. Були серед них і трирічні діти... На новому кладовищі у селі встановили хрест, як пам'ять про невинні жертви.

На жаль, деякі прізвища жителів села взагалі зникли, тому що в окремих родинах не залишилося ні душі.

На той час у лісах навколо Дюксина створювалися перші загони повстанської армії. Коли німці збирали данину - продукти харчування, як вони казали, «сало, яйка», і ніби їх зустріли хлопці з лісу. Харчі забрали, когось із німців вбили. Отож згодом вороги помстилися мирним жителям. Це сталося у сніжну погоду. Люди втікали в ліси з худобою. Саме сніг їх і видав, бо залишилися сліди втікачів. У ті листопадові дні загинули люди і біля сіл Соломка та Жильжа. Їх клали у могили рядами на старому кладовищі, накривали ряднами і закопували. Тому не дивно, що через десятиліття, коли ховали померлих, викопували рештки страчених односельчан у роки війни.

До вищесказаного додаю, що серед тих 108 розстріляних людей був й Антон Хасевич - батько відомого художника-графіка Ніла Хасевича. Цю родину дуже шанували в Дюксині. Про це свідчить хоча б той факт, що селяни обрали Ніла Хасевича мировим суддею.

З 1943 року художник перебував у підпіллі. І у 1951 році з Москви прийшла вказівка припинити його підпільну антирадянську діяльність, тому що гравюри художника потрапили до делегатів сесії Генеральної Асамблеї ООН. У 1952 році біля села Сухівці українського патріота знищили енкаведисти. Трагічно закінчилося життя й інших дітей Антона Хасевича. За ідею загинув і Анатолій Хасевич. А Федора, який став священиком, згноїли на засланні в Сибіру.

У радянські часи Нілу Хасевичу хотіли почепити ярлик бандита. Але він - патріот своєї країни. Односельці бережуть пам'ять про цю родину.

Орденоносець з Підлужного

Федора Іванчука, жителя села Підлужне, мобілізували на фронт наприкінці літа 1944 року.

- Люди на полях якраз пшеницю жали, - пригадує сивочолий фронтовик.

Воювати юному воїну з Поліського краю довелося спочатку в Чехії, а після перемоги над фашистською Німеччиною - у ще більш віддаленому Порт - Артурі. За бої на Халхін - Голі нагороджений орденом Червоної Зірки.

У мирний час Ф.Іванчук добросовісно трудився у фанерному цеху домобудівного комбінату та в колгоспі імені Ватутіна.

А ще додамо, що сім'ю Іванчуків шанують у Підлужному. Разом із дружиною Євдокією вони виростили трое дітей, нині тішаться внуками.

На фото: Федір Іванчук